

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 6 Μαρτίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 14

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Θὰ ἦταν δηλαδή **μπάλ-κοστυμέ**,
καὶ ὄχι **μπάλ-μασκέ**. Ρώτησε λοι-
πὸν ἡ κυρία Σκιζάνη τὸ γιό της :

— Ἐσύ, Παυλάκη, τί θέλεις νὰ
φορέσης ;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, δὲν ἐσκέφθη-
κα, ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος.

— Ἀμ' ἐσύ, Μάριε ;

— Στολὴ σωματοφύλακα ! ἀποκρί-
θηκε ὁ Μάριος μὲ καμάρι σὰ νὰ τὴ
φοροῦσε κιόλα αὐτὴ τὴ στολή.

— Πολὺ καλὴ ἰδέα, εἶπε ἡ κυρία
Σκιζάνη. Ἔλα λοιπὸν, Παῦλο, διά-
λεξε κάτι καὶ σὺ.

— Ἐγὼ θέλω ἱεραικὴ στολὴ ἐπο-
χῆς Δουδοβίκου ΙΕ', ἀποκρίθηκε ὁ
μικρὸς Σκιζάνης.

— Παπαδίστικα θὰ βάλῃς ; ἔκαμε
ὁ Μάριος μὲ ἀπορία.

— Καὶ γιατί ὄχι ; ἀποκρίθηκε ὁ
μικρὸς Σκιζάνης κοιτάζοντας τὸ φίλο
του σοβαρά. Πῶς ἐσύ θὰ βάλῃς στρα-
τιωτικὰ ;

Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο,
ἀφοῦ εἶδε πῶς ὁ φίλος του ἦταν ἀπο-
φασισμένος καὶ δύσκολα βέβαια θάλ-
λαξε γνώμη...

— Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ χο-
ρός, μητέρα ;

— Τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν δια-
κοπῶν σας.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρες δηλαδή ;

— Ναί, ὁ χορὸς θὰ εἶναι ἡ τελευ-
ταία σας κι' ἡ καλύτερη διασκέδαση.
Τὴν ἐπομένη θὰ γυρίσετε στὸ σχο-
λεῖο.

Ὁ Παῦλος κοίταξε παρκαλητικὰ
τὴ μητέρα του κι' εἶπε :

— Θὰ προσκαλέσουμε, μαμμά, τὸν
Μοντανῆ καὶ τὸ Δουμποδάνο ;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε κι' ὁ κ.
Σκιζάνης.

— Αὐτὸ ἔγινε κιόλα, εἶπε. Ἐγγρα-
ψα στὸν πατέρα καὶ στὸ θεῖο τῶν
φίλων σας καὶ μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώ-

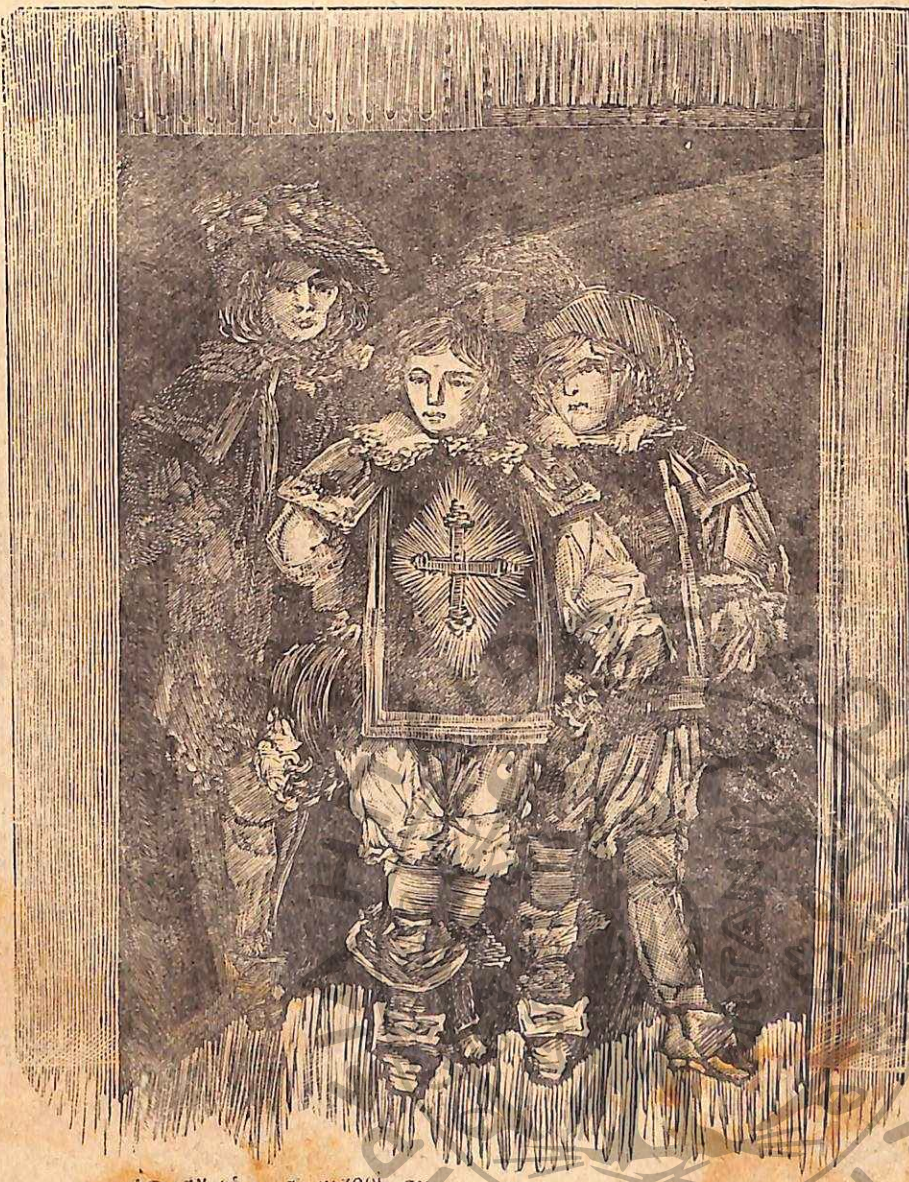
σω πῶς θὰ τοὺς ἔχουμε καὶ τοὺς δύο.

— Τί καλὰ ! φώναξαν μαζὶ ὁ Παῦ-
λος κι' ὁ Μάριος.

Ἔπειτα ρώτησαν :

— Καὶ τί θὰ βάλουν ἄραγε αὐτοί ;

— Παιὸς ξέρεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ κ.
Σκιζάνης μὴν ἀμφιβάλλετε ὅμως
πῶς θὰ βαλθοῦν ὅπως πρέπει, γιατί
κι' οἱ δύο εἶναι παιδιὰ μὲ γούστο.
Ὅσο γιὰ σὰς, εἶμαι σύμφωνος. Ἀ-

«Ὅταν οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες παρουσιάσθηκαν
στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ...»

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η βάρκα γύρισε πίσω και έφθασε ως την βάση της μετάλλινης εξέδρας, που ήταν τόσο αστραφτερή και λεία πριν από λίγες ώρες και τώρα φαινόταν μαύρη και καρδουνιασμένη. «Η Αντουανέττα σκαρφάλωσε επάνω και προχωρώντας βήμα προς βήμα άρχισε να επιθεωρή την μετάλλινη γερτή πλάκα απ' όπου είχε έκσφενδονισθεί η βολίδα και που έκαιγε ακόμη κάτω από τα πόδια της αν κι' είχε περάσει τόση ώρα από τότε που γλύστρησε το βλήμα επάνω της.

«Όταν ο Ζάκ ανέδθηκε κι' εκείνος στο ικρίωμα έβαλε μια φωνή, γιατί η Αντουανέττα βρισκόταν σε τέτοια ταραχή και υπερδιέγερση και ήταν τόσο απορροφημένη από την εξέταση που έκανε, ώστε δεν πρόσεχε που έβαζε το πόδι της, και λίγο έλειψε να παραπατήσει και να γκρεμιστεί στη θάλασσα. Πρόφτασε όμως να κρατηθεί την τελευταία στιγμή, κάρφωσε τα μάτια της σ' ένα σημείο όπου ένωνονταν δυο σιδερένια δοκάρια και το κτύπησε ελαφρά με το πόδι. «Ένας τρομακτικός θόρυβος ακούστηκε και τα δυο δοκάρια ξεκόλλησαν και έπεσαν στη θάλασσα, παρασύροντας στην πτώση τους ένα δολόκληρο τμήμα από το ικρίωμα. Για καλή της τύχη η Αντουανέττα στεκόταν από την άλλη μεριά του ικριώματος που στάθηκε γερή, αλλά όστοςό έλασε την ισορροπία της, έπεσε κάτω και άρχισε να κυλάει τον κατήφορο σαν τόπι. «Ο Ζάκ που την είδε να κυλάει στάθηκε με ανοιχτά τα χέρια και καθώς έρχόταν προς το μέρος του την άρπαξε από τα φορέματά της και πρόφτασε να την κρατήσει προτού να πέσει από το ικρίωμα κάτω. «Η νέα είχε λιποθυμήσει. Την σήκωσε αγκαλιά και την κουβάλησε έτσι ως το σπιτάκι που βρισκόταν λίγα μέτρα μακρύτερα και όπου δυο υπηρέτες την παρέλαβαν και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι.

«Αλλά η ταραχή της Αντουανέττας ήταν πολύ μεγάλη. Μόλις συνήλθε από την λιποθυμία άρχισε το παραλήρημα κι' έλεγε φράσεις και λέξεις που ήταν αδύνατο στον Ζάκ να καταλάβει το νόημά τους. Μόνον όταν ένυχτωσε ήσυχασε λιγάκι. Το πρόσωπό της ήμερεψε και πήδησε από το κρεβάτι της για να τρέξει στην μπαλκονόπορτα. Την άνοιξε διάπλατη και βγήκε στην ταράτσα. Κάθισε

στο πεζούλι και σήκωσε τα μάτια της προς τον ουρανό, απ' όπου ο έλαφρός βραδυός άέρας είχε διώξει όλα τα σύννεφα και την καταχνιά.

«Ήταν μια γαλήνια και δροσερή ανοιξιάτικη νύχτα. Ο ουρανός έμοιαζε σαν θόλος από μαύρο βελούδο καταστόλιστος με διαμάντια. Ο Ζάκ στο αντίκρυσμά του σκεπτόταν τους φίλους του, που είχαν χαθεί μέσα σ' αυτό το ανεξερεύνητο άπειρο και έννοιωθε τα δάκρυα να του ανεβαίνουν στα μάτια.

Ξαφνικά μια φωτεινή γραμμή έσχισε το στερέωμα. Η Αντουανέττα έβαλε μια φωνή:

— Οί διάττοντες! Οί διάττοντες!

Κι' ύστερα έπεσε πάλι λιπόθυμη στις πλάκες της ταράτσας.

Φώναξαν άμέσως τον γιατρό και αυτός, αφού εξέτασε ανήσυχος την νέα έδήλωσε πως φοβόταν πολύ μήπως έκδηλωθή κανένας έγκεφαλικός πυρετός και σύστησε απόλυτη ήσυχία και ανάπαυση. Γι' αυτό το λόγο ο Ζάκ αναγκάστηκε το άλλο πρωί να βάλει δολόκληρη φρουρά γύρω από την κάμαρά της, γιατί σαν γνήσιος δημοσιογράφος βρήκε τον καιρό μέσα σ' όλες αυτές τις συγκινήσεις να στείλει ένα μακροσκελέστατο τηλεγράφημα στην έφημερίδα του για να της αναγγείλει την καταπληκτική είδηση.

Μέσα σε λίγες ώρες το νέο είχε γίνει γνωστό με τις έφημερίδες και με τα ραδιόφωνα σε δολόκληρο τον κόσμο και το άλλο πρωί η έξοχή του κυρίου Ρομπιγιόν στην Μπέλ-ΐλ είχε κατακλυσθεί από ανταποκριτές και ρεπόρτερς όλων των έφημερίδων της Γαλλίας και της οικουμένης. Πότε πρόφτασαν κιόλας και βρέθηκαν εκεί; Μυστήριο!

Μια κι' η Αντουανέττα όμως ήταν άρρωστη, κανένας άλλος δεν μπορούσε να δώσει καμμία πληροφορία σχετική με την παράτολμη αυτήν επιχείρηση που είχε κρατηθεί μυστική ως την τελευταία στιγμή.

Ο Ζάκ δεν ήξερε να πη τίποτε άλλο παρά όσα είχε ιδεί αυτές τις τελευταίες ημέρες. Οί υπηρέτες που φύλαγαν το σπίτι ήσαν κι' οι δυο τους κωφάλαλοι και δεν μπορούσε κανείς να συνεννοηθεί μαζί τους παρά μόνον με νοήματα. Ένας άνθρωπος μονάχα θα μπορούσε να κατατοπίσει όπωσδήποτε τους δημοσιογράφους, μα σε κανέναν τον νοι δεν είχε έρθει η ιδέα να πάει και να τον

ρωτήσει. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο κύριος Ρομπιγιόν.

Ο έκατομμυριοχός όμως ήταν έξω φρενών από την ίδια στιγμή που έμαθε το νέο, πρώτον γιατί ο γιός του έμεινε στην γη και δεν είχε συνοδεύσει τους δυο άστροναύτες και δεύτερον γιατί το ξεκίνημα είχε γίνει τόσο κρυφά και μυστικά άντι να γίνει με κάθε έπισημότητα όπως είχε συνηνοηθεί με τον Έρρίκο και με τον Ανδρέα, με προσφωνήσεις, αντιφωνήσεις, παρουσιάσεις κ.τ.λ. που θα του έδιναν την ευκαιρία να φανη κι' αυτός και ν' ακουστή πως είναι ο χορηγός και να βγάλει και κανένα λόγο.

Πώς είχαν φθάσει όμως τα πράγματα ως αυτό το σημείον χωρίς να το ξέρει κανείς άλλος εκτός από τους δυο νέους, την Αντουανέττα και τον Ρομπιγιόν;

Ο Έρρίκος κατά βάθος ούτε ύστερα από την άποτυχία του πειράματος με τον ποντικό δεν έχασε τις ελπίδες του για την τελική νίκη. Από την έπομένη κιόλας έμπηκε πάλι στη δουλειά μαζί με τον Ανδρέα.

Το πρώτο πρόβλημα που έπρεπε να λύσουν είναι το πως να μπορέσουν να κάνουν δυνατότερη ακόμη την έκρηκτική τους ύλη έτσι ώστε το ξεκίνημα να μπορέσει να γίνει με μικρότερη ταχύτητα χωρίς να χρειαστεί να πάρουν μαζί τους μεγαλύτερη ποσότητα. Μέσα σε λίγες βδομάδες ο Ανδρέας έβρηκε τον τρόπο και το έκρηκτικό του μίγμα απέκτησε διπλάσια σχεδόν δύναμη από πριν.

Μα και μ' αυτό ακόμη, η αρχική ταχύτης της βολίδας θα ήταν τρεις χιλιάδες μέτρα το δευτερόλεπτο.

Τότε στο μυαλό του Έρρίκου ήρθε η ιδέα να προσθέσει στη βολίδα του φτερά. Ένα ζευγάρι φτερά, που θα της έκοβαν την ταχύτητά της, θα την κρατούσαν μετέωρη για ένα ώρισμένο διάστημα και ύστερα σιγά-σιγά θα έπεφταν γιατί θα της ήσαν άχρηστες. Τα φτερά του αεροπλάνου του είναι απαραίτητα για να το κρατούν στην ατμόσφαιρα όταν όμως δεν υπάρχει πιλ ατμόσφαιρα, τί το ώφελουν;

Έτσι οι δυο φίλοι άρχισαν να καταστρώνουν πάλι τα σχέδιά τους επάνω σε νέες βάσεις. Ύστερα, όταν βεβαιώθηκαν πως με τη μέθοδο αυτή δεν ήπληρχε πιλ κανένας κίνδυνος για τους έπιβάτες της βολίδας, βάλθηκαν στην κατασκευή της.

Τα τελικά τους συμπεράσματα ήταν ότι το ξεκίνημά τους μπορούσε να γίνει με αρχική ταχύτητα δύο χιλιάδων μέτρων το δευτερόλεπτο βέ-

βαια ή ταχύτης αυτή ήταν άλέθρια για τον ανθρώπινο οργανισμό αλλά δεν θα αναγκάζονταν να την υποφέρουν παρά για δυο δευτερόλεπτα το πολύ, όσο δηλαδή θα τους χρειαζόταν για να ξεκολλήσουν από τη γη και να κατανικήσουν την γήινη έλξη. Ύστερα, με τα φτερά που θ' άνοιγαν και με δικόφους άλλους χειρισμούς θα μπορούσαν κινδύνου να έλαττώσουν την ταχύτητα και να την φθάσουν στα είκοσιπέντε μέτρα το δευτερόλεπτο μονάχα.

* *

Όλα αυτά όμως τώρα έγιναν με πολύ μεγαλύτερη μυστικότητα απ' ό,τι στην αρχή. Είχαν προσέξει πως είχαν προκαλέσει την κοινή περιέργεια και γνώριζαν πως το έκρηκτικό μίγμα του Ανδρέα, ύστερα από το πείραμα με τον ποντικό, είχε γίνει γνωστό και στη Γαλλία και έξω στην Εύρώπη.

Γι' αυτό άλλωστε έδωσαν στον Ζάκ την άδεια να γράψει, τι ήθελε σχετικά με το πείραμα του ποντικού και τα σχέδιά τους που ύστερα από την άποτυχία τους ναυαγούσαν. Ο Ζάκ δεν περίμενε να του το πουν και δεύτερη φορά κι' άμέσως άρχισε να γράφει, έβλε τις έφημερίδες και τα περιοδικά του Παρισιού και των έπαρχιών με μακροσκελέστατα άρθρα και ανταποκρίσεις.

Οί δυο φίλοι είχαν την έλπίδα πως τα άρθρα αυτά, αποδεικνύοντας με αριθμούς και γεγονότα ότι είναι αδύνατον σ' ένα ανθρώπινο πλάσμα να αντέξει στην ταχύτητα των 3,168 μέτρων, θα έκοβαν τη διάθεση καθενός που θα ήθελε τυχόν να τους συναγωνισθεί.

Εκτός από τους δυο τους το μυστικό δεν το γνώριζε παρά μονάχα η Αντουανέττα και φυσικά ο κ. Ρομπιγιόν, τη στιγμή που τα κεφάλαιά του τους ήταν απαραίτητα για να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους. Είχαν συνεννοηθεί μαζί του πως έλα θα έμεναν κρυφά ως την προπαραμονή της ημέρας που θα ώριζαν για την αναχώρησή τους, που τότε πιλ δεν θα είχαν κανένα φόβο μήπως κανείς άλλος τους προλάβει και τους άρπάξει την δόξα από μέσα από τα χέρια τους.

Και νά, τώρα που πλησίαζε η στιγμή αυτή, οι δυο νέοι ξεκίνησαν ξαφνικά, δίχως να είδοποιήσουν κανένα.

Αυτές τις εξηγήσεις έδωσε η Αντουανέττα στον Ζάκ μόλις έπέρασε ο μεγάλος κίνδυνος και οι γιατροί της επέτρεψαν να μιλήσει, και αυτά τα

στοιχεία χρησιμοποίησαν οι έφημερίδες για να γεμίσουν στήλες και σελίδες δολόκληρες, συμπληρώνοντάς τα μ' ένα πλήθος λεπτομέρειες άληθινές και φανταστικές.

Ακόμη η Αντουανέττα έξηγήσε στον Ζάκ για ποιό λόγο είχε τρομάξει σε τέτοιο βαθμό μόλις είδε τους διάττοντες να σχίζουν τον ουρανό και γιατί έβαλε μια φωνή και έλιποθύμησε. Οί διάττοντες αυτοί, που η γη μας τους συναντά σε ώρισμένες έποχές, είναι αστρικά μόρια που μόλις βρεθούν κοντά στον πλανήτη μας παρασύρονται από τη γήινη έλξη και πέφτουν επάνω στη γη με μια ταχύτητα που φθάνει από 40 ως 100 χιλόμετρα το δευτερόλεπτο.

Όταν βρεθούν σε ύψος έκατον έκοσι χιλιομέτρων από την επιφάνεια της γης (σε ύψος αυτό υπάρχουν ά-

κόμη κάποια έλάχιστα ξεθυμάσματα από την ατμόσφαιρά μας) οι διάττοντες αυτοί πιάνουν φωτιά και ανάβουν δολόκληροι σαν πυροτεχνήματα παρυσιάζοντας το ώρατο εκείνο θέαμα που θαυμάζουμε στον ουρανό τις ξάστερες φθινοπωρινές βραδιές.

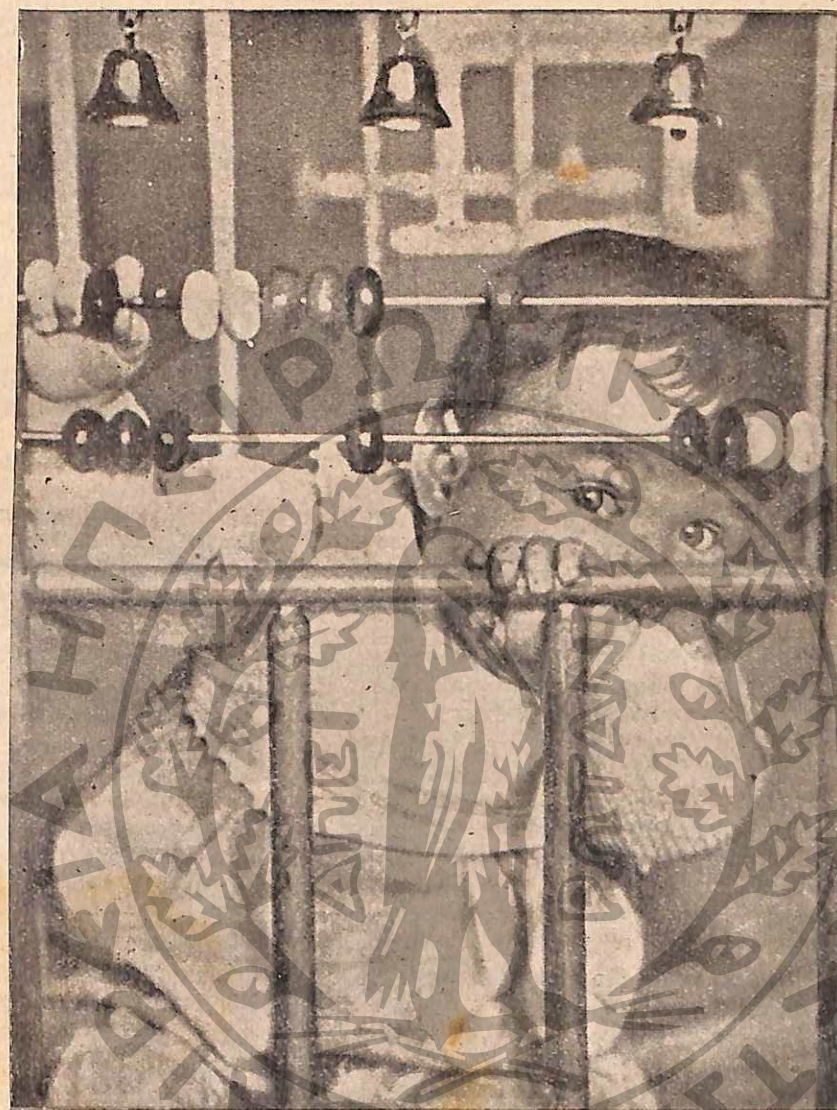
Η Αντουανέττα έν γνώριζε πως ο Έρρίκος είχε όρίσει την αναχώρησή τους για τις 10 Οκτωβρίου, γιατί την ημέρα εκείνη η βροχή των διαττόντων έχει πιλ τελειώσει. Με τη βία τους όμως να φύγουν νωρίτερα οι δυο άστροναύτες ριψοκινδύνευαν να βρεθούν μέσα στη βροχή των διαττόντων.

— Μα δεν φαντάζομαι, άπάντησε ο Ζάκ, να είναι τόσο πυκνή αυτή η βροχή των διαττόντων, ώστε να μην μπορούν να περάσουν άνάμεσά της.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Τσά!... Με βλέπετε; Έγώ σας βλέπω,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΦΑΡΟΙ

Όποτε έτυχε νά ταξιδέψετε με πλοίο, δέν είναι δυνατόν παρά νά παρατηρήσατε τή νύχτα από μακριά ένα άστραφτερό φώς νά σχίζη ξαφνικά τά σκοτάδια, νά χάνεται, και ύστερα από μιá στιγμή νά ξαναφανερώνεται. Μά και τήν ημέρα, όποτε έτυχε νά περάσετε κοντά από άκρωτήρια ή από άλλα επικίνδυνα περάσματα, δέν θά είδατε βέβαια πιά τó φώς, αλλά θά παρατηρήσατε έναν πύργο, κτισμένον ψηλά επάνω στό βράχο, με κάτι περίεργα μεγάλα παράθυρα στην κορυφή. Είναι ó φάρος, ó ίδιος πού τή νύχτα πετούσε τίς περιέργες αναλαμπές.

Τήν ημέρα ó ναυτικός, όταν ταξιδεύει κοντά στις άκτές βρίσκει τó δρόμο του, αναγνωρίζοντας τάμέρη απ' όπου περνάει ή παραβάλλοντάς τα με τόν χάρτη. Τή νύχτα όμως, μέσα στα σκοτάδια, ποιός θά τόν καθοδηγήσει; Ποιός θά τού δείξει πού είναι τά επικίνδυνα περάσματα, τά στενά, τά άκρωτήρια; Μόνον οι φάροι.

Η ιδέα νά στήσουν μόνιμα φωτεινά σημάδια στις άκτές — και ιδίως στα επικίνδυνα σημεία — για καθοδήγηση των καραβιών είναι πάρα πολύ άρχαία. Ο άρχαιότερος φάρος πού αναφέρει ή ιστορία είναι ó πύργος τού Τιμαίου πού στήθηκε τó 650 π. Χ. στό Χρυσούν Κέρας, δηλαδή στό σημείο εκείνο τού Βοσπόρου πού είναι κτισμένη τώρα ή Κωνσταντινούπολις.

Οι πρώτοι φάροι των αρχαίων ήταν απλά και πρωτόγονα κτίρια, ψηλοί σαν πύργους, πού στην κορυφή τους αναβόταν μιá φωτιά πού έκαιγε έλη τή νύχτα. Ο πιδ περίφημος από όλους αυτούς τούς φάρους ήταν ó φάρος τής 'Αλεξανδρείας, ένα κτίριο-πελώριο, κτισμένο σε πατώματα σκαλωτά, με μιá πλατεία τaráτσα επάνω, όπου, καθώς άναφέρουν οι ιστορικοί,

έκαιγε μιá φωτιά τόσο δυνατή, ώστε έφεγγε σ' ένατό μίλλια απόσταση. Τόσο σπουδαίος ήταν ó φάρος τής 'Αλεξανδρείας, ώστε νά τόν λογαριάσουν σαν ένα απ' τά Έπτά Θαύματα τού άρχαίου κόσμου.

Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Κλαύδιος έχτισε ένα μεγάλο φάρο στις έκβολές τού Τίβερι, στην 'Οστία. Πριν από αυτόν υπήρχε κι' άλλος διάσημος φάρος στην Μεσσήνη τής Σικελίας, στό σημείο ακριβώς πού αρχίζουν τά επικίνδυνα στενά.

Στή Γαλλία ó σπουδαιότερος φάρος ήταν ó περίφημος πύργος τής Βουλώνης πού κτισμένος στα πρώτα

κινίσθηκε και συμπληρώθηκε κατά διάφορες εποχές και έτσι έκλεπε κανείς επάνω του κάθε λογής ρυθμούς. Η εικόνα πού βλέπετε τόν παρασταίνει όπως ήταν τόν ΙΗ' αιώνα.

Οι παλιοί φάροι ήταν μεγαλοπρεπέστατα και επιβλητικά κτίρια, αλλά έκαναν πολύ άσχημα τή δουλειά τους γιατί τó φώς πού σκόρπιζαν και άδύνατο και ακανόνιστο ήταν. Οι φάροι των αρχαίων, όπως είπαμε πάρα πάνω έκαιγαν με ξύλα πού άνάδονταν στό ύπαιθρο και τó χειμώνα ήταν πολύ δύσκολο, άν όχι άδύνατο νά διατηρηθί μιá τέτοια φωτιά. Άργότερα άναβαν φωτιά με ξυλοκά-

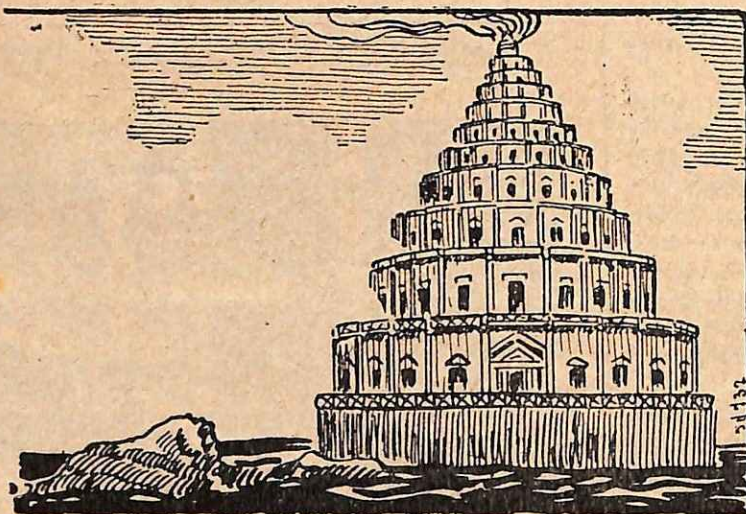
δουνα, πού διατηρόταν περισσότερο και έλαμπε δυνατότερα. Η πρώτη τεχνική τελειοποίηση έγινε όταν οι φωτιές αυτές αντικαταστήθηκαν με πελώρια κεριά, ένωμένα μεταξύ τους σε μέσος και τοποθετημένα μέσα σ' ένα μεγάλο φανάρι όπου μπορούσαν νά καίνε άπρόσβλητα από τήν κακοκαιρία. Μόλις κατά τόν δέκατο όγδοο αιώνα αντικαταστάθηκαν τ' άλειματοκέρια με λάμπες πού έκαιγαν με λάδι.

Όστόσο, σιγά-σιγά και οι φάροι άκολουθήσαν τίς προόδους τής ναυτιλίας. Για νά γίνη

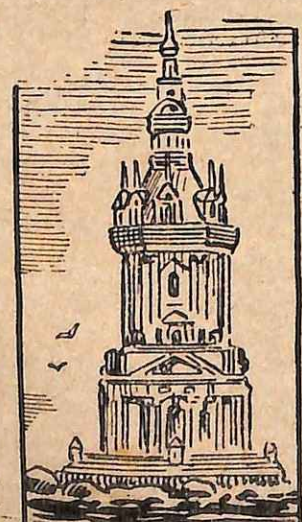
δυνατώτερο τó φώς έβδαν στό έσωτερικό των φαναριών καθρέφτες. Τó 1783 ó Γάλλος μηχανικός Τελέρ είχε τή σοφή ιδέα νά δώση στους καθρέφτες αυτούς σχήμα παραβολικό, πράγμα πού δυνάμωσε σ' έξαιρετικό σημείο τήν ένταση τού φωτός. Τó 1790 ó Τελέρ μαζί μ' ένα συνεργάτη του έγκατέστησαν στή Διέππη τόν πρώτο περιστροφικό φάρο με έκλείψεις και ó περίφημος Μπυφόν έτελειοποίησε τούς φακούς τού φάρου.

Σήμερα οι φάροι καίνε με άκαθάρο πετρέλαιο ή με ηλεκτρισμό και οι περιστροφικές κινήσεις τους γίνονται με αυτόματο μηχανήμα. Στην Ελλάδα έχουμε πάρα πολλούς φάρους, 299 έν όλω, γιατί ή χώρα μας έχει πλήθος άκρωτήρια, περάσματα ανάμεσα σε νησιά. Οι μεγαλύτεροι φάροι μας είναι τής Σκύρου, τού Πόρτο-Λόγγου στις Οινόυσες και τού Φεσσά, στην Άνδρο.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Ο φάρος τής 'Αλεξανδρείας, όπως ήταν στην αρχαιότητα

Ο φάρος τού Κορδουάν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ

Σάν τó πουλάκι άς είμαστε, πού σ' ά-
[λαφρό κλαδί,
Γιά λίγο σταματάει καμιά φορά,
Νιώθει νά σειέται τó κλαδί,
Και κείνο τραγουδεί:
Έέρει πώς έχει δυό φτερά...
(V. Hugo) *Κύριος τού Ντάνσιγκ* [Α]

-ΕΡ-

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Μ' άρέσει νά παρακολουθώ τίς δυό μικρότερές μου άδελφές στα παιχνίδια τους και στα μαλλιώματά τους.

Η μεγαλύτερη ή Νίνα είναι επτά χρόνων κι' ή μικρότερη ή Κική πέντε. Δέν υπάρχει βλέπετε μεγάλη διαφορά ούτε στην ηλικία και ούτε — έτσι τούλάχιστον νομίζω — και στα μυαλά. Μά ένώ ως πέρουν τά περνούσαν οι δυό τους μέλι-γάλα φέτος ή κατάσταση άλλαξε και κατήντησε σχεδόν άφόρητη γιά τήν καίμενούλα τήν Κική. Κι' ό λόγος; 'Απλούστατα ή Νίνα φέτος πήγε σχολείο κι' έπομένως... μεγάλωσε.

Άντίο παλιές ευτυχισμένες μέρες, αντίο άξέχαστα παιχνίδια! Γιά τήν Κική δέν είναι πιά παρά... άναμνήσεις. Όταν κοινοβιώνει δειλά τήν δεσποινίδα Νίνα και τήν ρωτά άν θέλη νά παίξουν λίγο, λαβαίνει τίς ίδιες στερεότυπες απαντήσεις πού λέγονται σε ύφος σοβαρό.

— Άυριο έχουμε πολλά (1) μαθήματα και δέν έχω τελειώσει ούτε τά μισά, ή, θά πάω στην συμμαθητριά μου τήν Καίτη νά διαβάσωμε.

Κι' ή Κικήσα ή τή μιá άπάντηση λάβη ή τήν άλλη είναι άναγκασμένη νά πάη σε μιá γωνιά γιά νά παίξη με τά παιχνίδια της... μόνη.

Μά μπορεί κανείς νά παίξη μόνος του; Καμιά φορά ώστόσο άποφασίζει νά λυπηθή τήν μικρή και νά παίξη μαζί της.

— Μά θεέ μου, τί αξιώσεις είναι αυτές!

Θέλει νά παίξουν τó σχολείο και νά είναι αυτή ή δασκάλα κι' ή Κική ή μαθήτρια. Τής γράφει στην πλάκα της τέτοια — γράμματα πού τής Κικής τής φαίνονται Κινέζικα και επειδή δέν είναι Κινέζα δέν μπορεί νά τά διαβάση. Η Νίνα τότε γίνεται πολύ άυστηρή και διατάζει τήν... άμελή μαθήτριά νά σταθί στον τοίχο με τήν πλάτη γυρισμένη. Η Κική δέν έκτελει τήν διαταγή, ή Νίνα τρέχει νά τήν πιάση νά τήν βάλλη με τήν βία στον τοίχο, πιάνει ή μικρή τίς φωνές, έπέρχονται οι μεγάλες δυνάμεις, βάζουν τά πράγματα στην θέση τους, τραβά ή Κική γιά τά παιχνίδια της κι' ή Νίνα γιά τίς γιώτες της άποφασισμένες κι' οι δυό νά μήν ξαναμιλήσουν.

Μιά μέρα πού δέν είχαν σχολείο ήρθε ή νουιά της και πήρε τήν Νίνα απ' τó πρωί. 'Επιτέλους άνάσανε ή καυμένη ή Κική! Και τάπóνευμα πήρε τήν άδεια απ' τήν μαμά νά φέρη σπίτι κάτι φίλες της νά παίξουν. Η μαμά τής τó επέτρεψε γιά πρώτη φορά γιαι τήν λυπήθηκε πού ήταν μόνη της.

Τό βραδάκι όταν ήρθε ή Νίνα είδε τή γωνιά μεταμορφωμένη. Ήταν όμορφοστολισμένη με τά παιχνίδια τής μικρής και κοντά σ' αυτά βόσκονταν θρονιασμένη σε μιá μικρή πολυθρόνισα ή Κική πού δεχόταν τούς καλεσμένους της — τίς φίλες της.

Άμέσως ζήλεψε. Αυτή στής νουνάς της δέν είχε περάσει καθόλου ώρα. Τής έδωσαν πολλά πράγματα, αλλά στό σπίτι ήταν όλο μεγάλοι και βαρέθηκαν.

— Άν μπορούσε τουλάχιστον νά παίξη τώρα!... Θά τóθελε ή Κική; Θυμάται τόσες φορές πού μάλασε μαζί της και βόσκει πώς πάντα αυτή είχε άδικο...

Δέν βαστά, τήν πλησιάζει...
— Κικήτσα νά παίξω και γώ;
Τά μεγάλα γαλανά μάτια τής μικρής έλαμψαν από χαρά και από θόλαβο — έπιτέλους είχε νικήσει τήν μεγάλη — και τής είπε:

— Άν θέλεις...

Διερρόσωση [Α]

-ΕΡ-

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Έξω χιονίζει. Όλα τά γύρω βουνά τής όμορφης πατρίδος μου όπως και τής απέναντι στεριάς είναι ντυμένα με τó κατάλευκο φόρεμά τους.

Καθησμένη μέσ' απ' τó παράθυρο διαβάζω ένα γράμμα από μιá φίλη μου. Είναι μιá θύρα κάποιος σχολής πού μιá φορά τήν έλεγα «Σχολείο μου». Μου περιγράφει τήν όμορφη ζωή πού περνούν οι έσωτερικές τής εποχή αυτή εκεί πέρα. Τώρα τόν χειμώνα κάνουν έκδρομές και χιονοπαίγνιδα στα χιονισμένα κοντινά βουνάκια. Τó βράδυ στό δωμάτιό τής μελέτης συζητούν τά διάφορα γεγονότα τής ημέρας.

Πώς θά επιθυμούσα νά ήμουνα και γώ σ' όμορφο «Σχολείο μου»! Όχι μονάχα γιά τά πράγματα πού γράφω πιά πάνω άλλα... γιατί... Κανείς δέν μπορεί νά καταλάβη τή νοσταλγία πού έχει μιá παλιά μαθήτριά γιά νά γυρίση στό σχολείο τής — άν δέν έχει ζήσει μέσα σ' αυτό.

Τί ώραία αλήθεια πού περνούσα τότε! Τί καλύτερες άδελφές ήθελα από τίς συμμαθητρίες μου!

Η Διευθύντρια δέν ήθελε άλλα καλύτερα παιδιά από εμάς. Με πόση άγάπη μάς μιλούσε κάθε βράδυ στό σαλονάκι τής μελέτης!

Θυμάμαι όταν πρωτοπήγά, μού φαι-

νόταν παράξενο ότι θά ζούσα — άγνωστο γιά πόσο καιρό — μέσα σε κείνο τó ξένο σπίτι. Δέν ήθελα ούτε νά τó άκούσω. 'Επειτα όμως πώς συνήθισα! Πώς αγάπησα τó πελώριο εκείνο κτίριο πού τρώμαζα βλέποντάς το από μακριά! Έξησα εκεί μέσα τρία όλόκληρα χρόνια. Τό αγάπησα σά νάταν σπίτι μου. 'Επειτα άναγκάστηκα νά τó άποχωριστώ. 'Ο μπαμπάς λάβαινε μετάθεση. Ήταν άδύνατο νά μείνω μόνη, ό,τι κι' άν προσπαθούσα νά κάνω. Έφυγα! Πόσο ζορόρά έχει μείνει στή φαντασία μου ή όμορφη σχολική ζωή πού περνούσα τότε!

Τώρα καθισμένη μέσα απ' τó παράθυρο τής μικρής καμαρούλας μου νοσταλγώ τó «σχολείο μου» ένώ μακριά στό βουνό τó χιόνι πέφτει άνάριο.

Χιονίζει!!... *Ζακυνθινούλα* [Β]

-ΕΡ-

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

... Τά κύματα κυτπούσαν με δύναμη επάνω στην λεπτή άμμο τής άκρογιαλίας, παρασύροντας μαζί τους ότι εύρισκαν.

Μέσα, βαθιά, εκεί όπου ένώνεται ό ουρανός με τήν θάλασσα ήταν ένα καράβι. Πάλεβε με τά πελώρια κύματα τής άβυσσικής θάλασσας, και από στιγμή σε στιγμή ένόμιζε κανείς ότι τó κάθε κύμα πού περνούσε απ' επάνω του θά ήταν τó τελευταίο πού θά τó σκέπαζε. Άλλά όχι! Τό καράβι ήταν γερό. Ο καπετάνιος έδινε ψύχραιμος διαταγές: είναι αλήθεια ότι είχε κι' εκείνος τρακμιά στην ψυχή του, αλλά κατόρθωνε κι' έδινε άθάρρος στα πρόθυμα ναυάκια του, πού στα πόδια τους θάλεγε κανείς ότι είχαν φτερά κι' έπελούσαν τόσο γρήγορα τίς διαταγές του.

Ο άέρας ήταν πολύ δυνατός. Τά φύλλα από τά δένδρα είχαν πέσει και γέμιζαν τούς δρόμους και τίς αλές. Μαύρα και πελώρια σύννεφα κατρακυλούσαν στον ουράνιο θόλο είνχοντας κρουνοίς νερού στή γή πλημμυρίζοντας τούς δρόμους και τά ρυάκια. Οι άνθρωποι ήσαν όλοι μέσ' στα σπύτια τους, προφυλαγμένοι.

Τό καράβι άκόμη πάλευε με τά πελώρια κύματα. Σώθηκε όμως! Και τήν άλλη μέρα μπήκε στό λιμάνι.

Πρωινό Κελάδημα [Γ]

-ΕΡ-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Ντόρα: — Άκουσε, Πόπη, όταν με φωνάξη ή κυρία νά πω μάθημα, νά σηκωθείς έσύ γιατί εγώ δέν ξέρω.

Η Πόπη: — Μά ούτε εγώ τó ξέρω.

Η Ντόρα: — Τότε όταν φωνάξη έμένα νά σηκωθείς έσύ και όταν φωνάξη έμένα θά σηκωθείς εγώ!

Αττέ 'Ιράμ

ρα νά μου γράψετε, αλλά καθέννας σας χωριστά και με πύλο σκοδρό μελάνι.) **Χρυσόσαλλίδα** (και το δικό σου ψευδώνυμο, καθώς θά είδες, ενεκρίθη) χάρω πολύ γράψε μου σου έστειλα και τόν 'Οδηγό') **Δοξαλά** (έστειλα 5 τετράδια γιά τίς άλλες παραγγελίες δέν θυμώμαι τίποτα δέν είδατε τίς 'Αγγελίες; δέν έλάβατε άλλα 5 τετράδια;) **Υποπλοίαρχον Κρίστιαν** (αυτό, καθώς θά είδες, σού ενεκρίνα χάρω πολύ, καινούργιε μου φίλε) **Ταγχούδε** (και τή δική σου γνωριμιά κάνω με χάρη) θά είδες τήν έγκρισή πολύ μ' εύχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα και περιμένω συνέχεια) **Κόκκινη Γατούλα** (εύχαριστώ πολύ γιά τήν ανανέωση) ω, ως είσαι μικρή, γράφεις πολύ όραιο! έκαμες μάλιστα καλά νά πάρης και ψευδώνυμο και νά μη γες από τώρα στήν κίνησή καθώς θά είδες στο 10ο φυλλάδιο. σού ενεκρίνα αυτό που τό είχα κι' ή μαννούλα) **Ταπεινό Κυκλάμινο** (έλαβα, εύχαριστώ και το δικό σου ψευδώνυμο στο 10ο φυλλάδιο ενεκρίθη) έστειλα 5 τετράδια **Κόμητα Νάοκιν** (έστειλα) **Σερπαντίνα** (αυτό μου έρεσε καλύτερα από τά έλεύθερα) **Σίφουναν** (ναί, 6 Διαγωνισμός τών Δύσεων είναι τώρα τετράμηνος) πρέπει λοιπόν νά προσέχης νά στέλνης τίς λύσεις σου πριν δημοσιευθούν, γιατί στά φύλλα του Μαρτίου θάρχισουν νά δημοσιεύονται οι λύσεις τών έπεισινών: εύς γιά τούς καλύτερους βαθμούς: 6 κ. Ε. σ' εύχαριστεί γιά όσα γράφεις) **Διχουδίτσαν** και **Χρυσήν Πεταλούδίτσαν** (εύχαριστώ γιά τήν όραιο κάρτα) **Κοκκινόσκουφιτσαν** (τετράδιο και λυσόχαρτο έστειλα εύχαριστώ πολύ) **Αλίκη Βαγιάνη** (εύχαριστώ πολύ γιά τήν ανανέωση) **Αόρατον Βασιλέα** (δημοσιεύθηκε στο 2ο φυλλάδιο χάρω που πήγαν καλά οι διαγωνισμοί: χαιρετίσματα στον ξάδερφό σου) **Ατρόμητην 'Αμαζόνα** (είχα απαντήσει ιδιαιτέρως στον **Αμφιτρώνα** όταν έλαβα τό γράμμα σου) **Μιχαήλ Δ. Μιχαλάκη** (οι παραγγελίες έγιναν και πάλι εύχαριστώ γιά τό ξεσηκώμα) **Μ. Σακελλαρίου** (έστειλα τά δυό περσινά φυλλάδια που εξήγησες, και ξανάστειλα στο Ναύπλιο τά φτερινά) **Μενέλαον Ρωσοέτον** (έλαβα, εύχαριστώ τήν απόδειξη έστειλα με τό 9ο φυλλάδιο) **Τάσον Δ. Μακρήν** (έλαβα, έστειλα και χάρω πολύ, τώρα περιμένω νά πάρης και ψευδώνυμο) **Σπασμένα Φτερά** (ένεκρίνα' όχι, ένα μόνο, είτε με τόνονά σου, είτε με τό ψευδώνυμο) **Δανάην 'Εμμανουηλίδου** (έστειλα περιμένω και μεγάλο) **Αόριφαν, Ραϊμόν, Πειθώ** κτλ. κτλ. **Είς όσας** επιστολάς έλαβα μετά τήν 20 Φεβρουαρίου θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 281ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 6 Μαΐου.

148. Δεξιόχειρος
Μιά πρόθεση δισύλλαβη
Με βασιλέα ενώνεται
Κι' ένας αρχαίος ληρικός
Μεγάλος φανερώνεται.
149. Στοιχειόχειρος
Είν' ένα νησί μεγάλο
Που τό Αίγατο θά τό ιδής.
Μ' άν τό αρχικό του σβύσης
Και διπλό κάνης έν' άλλο,
Σ' άκρογιάλι θά βρεθής,
Αύτη, και θά τό πατήσης.
Κύριος του Ντάνσιγκ

150. Μεταγραμματισμός
Βγάζω Η και Βιζω Ο
Και τόν τόνο του ανεβάζω.
Και στή θέση του προφήτη
Του γνωστού σε κάθε λύτη,
"Άστρο μέγα, φωτεινό,
Βλέπω τώρα και θαυμάζω
Ατρόμητος Διαπλάσσει
151. Αναγραμματισμός
Από τή γέννησην αρχίζω
Και με τό θάνατο τελειώνω
Άλλά τό αναγραμματίζω
Και ξένο ποταμό σφαρώνω.
Τυρταίος
152. Κυβόλεξον
*** = Βασιλεύς τής Σπάρτης.
*** = Αρχ. πόλις παρά τήν Μηδείαν.
*** = Ποταμός και νομός τ. Γαλλίας.
*** = Συστατικόν του σώματος.
Και καθέτως αναγινώσκονται τά ίδια.
Δοξαμένο Άκρωτήρι
153. Κρυπτογραφικόν
123425647 = Νομοθέτης.
26547 = Επίθετον.
32547 = Αρχαίος βασιλεύς.
45347 = Ιερόν.
543347 = Άγιος.
6521147 = Έντομον.
732547 = Νήσος του Αιγαίου.
Γόρδιος Δεσμός
- 154-158. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, νά σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλα τόσαι λέξεις:
Πάρις, βίος, Κρόνος, δοθή, πούς.
Πικροδάφνη
159. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν αρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν ουράνιον σήμα, τά δε δεύτερα γράμματα μέρος του δένδρου.
1, Τά όστά του σώματος 2, Υγρός τόπος, νοσηρός 3, Βασιλεύς τής 'Ιθάκης 4, Εύχάριστης 5, Κράτος τής βορείου Ερώτης 6, Προφήτης.
Βασιλείος Βουλγαροκτόνος
160. Έλλιπσοσύμφωνον
εαεα - εαεα
Αιώνιος Θρύλλος
161. Γεῖφος
ο ο
τι ο Μ ::
ο ο
ο
Ηπειρωτέπουλο
- ΛΥΣΕΙΣ
τών Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 51
594.—Πλαυτος-πλουτος. 595. Κλειω-Κλειώ.—596. Ο Άνιος, ή Αίνα, τό λινον.—597. Η βάρα.—598. ΒΕΛΟΥΧΙ-ΣΤΑΝ ('Ελβα, λάχμον, όλβος, ύλος, χείλος, Ισαβέλλα, Σάββας, τείχος, άλας, Νείλος).—599—603. Διά του Π: πόντος Παύλος, Σκόπας, 'Ιάπων, καπτός.—604. ΕΣΤΙΑ ('Εαρ, ΑΣία ΚάΤουλλος, ιστιον, ΠαρΑσσός).—605. 'Ισις, Νήσσα, Δύσις, 'Οσιρις, Σιών (εις εις, νι, σά δίσ, εις ως ιο, εις σύ ον). Η άκροστιχίς: ΙΝΔΟΣ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—177]

Αμφιτρώνα (=Λαζάρ. Εθφαίμογλου)
Απως είναι τό νησί σας ή Κρήτη; Τό 'Ηράκλειον;—Βασιλέα του Χιούμορ, θά σε απεκάλυπτα έν αν' ένδιέφερε αυτό.
Κόμης 'Οπλιγκαντώ

[ΑΖ'—178]

Αόρατε Βασιλέα, νά με συγχωρήσ. Σού γράφω τούς λόγους τής άρχοπορίας.
Κόμης 'Οπλιγκαντώ

[ΑΖ'—179]

Αμφιτρώνα, εύχαριστώ πολύ.—Αόρατε Βασιλέα, δέν λέγομαι Ματσούκα. (Διάπλασις: βεβαιότατα). Διπρόσωπη

[ΑΖ'—180]

Βολιώτικο Διαβολάκι=Νίκος Κουτσό-βρόδη. Βασιλέα του Χιούμορ, άλλη λογαφούμε; Δίσις: Θεόδωρον Κάρκαλον, 'Ορφανοτροφέου 7, Βόλον διά: Ραϊμόν

[ΑΖ'—181]

Τζέλλη—Άντα Γεροντοπούλου στά δυό όμορφα άγγελούδια τής Διαπλάσεως στέλνουμε θερμό χαιρετισμό.

Καρδιοκλέφτρα, Ολιμμένη Γοητεία

[ΑΖ'—182]

Εξκολουθώ άλληλογραφίαν και ανταλλαγήν τετραδίων. Περιμένω άπ' όλα τά Διαπλάσπουλα και Διαπλάσοπδες. ΠΡΟΣΟΧΗ στήν νέαν μου διευθύνειν: Κον Μ. Δελενίκαν, Κολωνού 59 'Αθήνας, διά: ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

[ΑΖ'—183]

Διαπλάσπουλα πάντα ενεργείας. Δέν με μέλει δάν με άποκαλύπτει. ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ'—184]

Ομίχλη, σε κατάλαβα είσαι ή Μαρία Κ.! Τι γίνεσαι;
Χιονισμένο Δενδράκι

[ΑΖ'—185]

Πρωτοπαίνοντας στο μεγάλο πατιρντί του Διαπλάσοκόμου χαιρετώ όλα τά Διαπλάσπουλα-ες. Άλληλογραφώ με δλους-ες. Γράψατε Κον Άλκιδιάνη Κογκάλιτην, Στουρνάρα 39, 'Αθήνας διά:

Δευκή Άραπίνα

[ΑΖ'—186]

Ομίχλη, θέλω μία τεραστία κεραμίδα. Σε διαψεύδωμαι κατηγορηματικώς. (Διάπλασις ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ). Άρχικατάσκοπος 22, Κοκκινόπιπερο

[ΑΖ'—187]

Διά τόν (ΑΖ'—97) διαγωνισμόν περιμένω όποστήριξιν άπ' όλα τά διαπλάσπουλα.—Εξκολουθώ ν' ανταλλάσω τετραδιάκια. Χιωτοπούλα, Κόκκινη Ατοκράτειρα, έχασα τάς διευθύνσεις σας και παρακαλώ νά τίς ξαναστείλατε. Δίσις (ΑΖ'—97). Χάρρυ Μπώρ

[ΑΖ'—188]

Χανουμάκι, δέν ήξευρα ότι είμεθα συγγενείς. Γράψε μου. Δίσις: Γεωργακόπουλον, Θεσσαλονίκη 88, 'Αθήνας.

Ροβινσών Κρούσος

[ΑΖ'—189]

Καπαλέρο, Καρπανέλια. Τά αδύνατα δυνατά!! Αύστε τόν κόμπο!! Βρέστε μας. Κορίτσι του Ντάνσιγκ, Κολλητήρι του Ντάνσιγκ

[ΑΖ'—190]

Πρωτοπαίνοντας στον κύκλο τής Διαπλάσεως χαιρετώ όλους και όλες. Πειθώ

[ΑΖ'—191]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλους-ες. Δίσις: Κον Ρ. Δακκαλάκη, Σμύρνης 17 Α—Άχαρνών, 'Αθήναι, διά: Πειθώ

[ΑΖ'—192]

Αστόχαστη, Γελασάνα, Γαλημενή, Ολιμμένο Χαμόγελο, Έκνθη Άμαζόνα, Κόκκινη Ατοκράτειρα, Τσιγγάνα, μου χαρίζετε τά Μ. Μυστικά; Δίσις: άνω. Πειθώ